

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. N.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. OAM-683/LE-05-P07-PD2-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2018, č. j. 75 Az 6/2017 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017, č. j. OAM-683/LE-05-P07-PD2-2006, nevyhověl žádosti žalobce a neprodloužil mu doplňkovou ochranu na území České republiky podle § 53a odst. 4 a § 17a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dospěl k závěru, že již pominuly důvody hodné zvláštního zřetele pro její prodloužení, neboť žalobci byla doplňková ochrana udělena podle § 14b zákona o azylu jako rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, přičemž v době platnosti posledního prodloužení doplňkové ochrany velmi často jezdil do zahraničí, a nemohl tak dostatečně pečovat o svou rodinu a naplňovat účel doplňkové ochrany. Zároveň si pořídil nový kazašský pas, i když mu byl vystaven český cizinecký pas, čímž porušil podmínky doplňkové ochrany.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že se v předmětné věci skutečně změnila okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, a tím zanikl důvod k jejímu prodloužení. Žalobci byla udělena doplňková ochrana s ohledem na doplňkovou ochranu udělenou jeho synovi

(nezletilému A. N., narozenému X, bez státní příslušnosti), jakož i dalším jeho nezletilým dětem a jejich matkám, kteří na něm byli sociálně a materiálně závislí, a to pouze za účelem sloučení rodiny, přičemž se o svou početnou rodinu řádně staral. Tato situace se však změnila. Žalobce cestoval v době platnosti posledního prodloužení doplňkové ochrany často do zahraničí, a to každý měsíc, přičemž zahraniční cesty trvaly měsíc, 20 dní či týden. Soud zároveň podotkl, že žalobce je i přes status doplňkové ochrany nadále držitelem cestovního pasu Kazachstánu. Tam mu podle jeho vlastních slov hrozí nebezpečí, zároveň však neměl problém si v zemi původu vyřídit nový cestovní pas poté, co první kazašský pas ztratil v Turecku. Cestovní pas Kazachstánu žalovanému ani přes opakovanou výzvu nepředložil.

[3] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že se žalobce již řádně nestará o svou rodinu, neboť v případě častých zahraničních cest se své rodině nemůže věnovat s náležitou péčí a účastnit se řádné výchovy svých nezletilých dětí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že pokud se nachází na území České republiky, tak se svými nezletilými dětmi tráví volný čas. Výpovědi matek nezletilých dětí zhodnotil soud jako účelové, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce podnikal dlouhé zahraniční cesty, což ve své výpovědi i sám potvrdil. Ani jedna z matek jeho nezletilých dětí nevypověděla, že by trávil čas dlouhodobě mimo území České republiky. K tomu soud konstatoval, že žalobce svoji rodinu v době prodloužení doplňkové ochrany nezajišťoval ani po finanční stránce, neboť matky jeho dětí s dětmi žily pouze z dávek státní sociální podpory a dávek hmotné nouze.

[4] Neshledal ani rozpor rozhodnutí žalovaného s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany či neprodloužení již udělené mezinárodní ochrany za situace, kdy mu nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb. a po splnění podmínek uvedených v tomto zákoně by měl možnost získat status osoby zákonně pobývající na území České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Kasační stížnost pokládá za přijatelnou, neboť krajský soud dostatečně nezdůvodnil nedostatek důvodů hodných zvláštního zřetele a zároveň pominul, že se stěžovatel podílí na výchově, výživě i finančním zabezpečení svých nezletilých dětí v maximální možné míře. Krajský soud se rovněž dostatečně nezabýval tím, zda účel sloučení rodiny a důvod hodný zvláštního zřetele stále trvá, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[7] Stěžovatel zejména nesouhlasil s hodnocením žalovaného a krajského soudu, že se o svou rodinu již dostatečně nestará. Poukázal na to, že má tři manželky a dohromady 12 vlastních dětí a jednu adoptovanou dceru, všechny jsou v České republice. Uvedl, že se o

pokračování

ně stará, tráví s nimi volný čas, což ostatně potvrdily i jeho manželky, a nevidí žádný důvod, proč by časté cesty do zahraničí vylučovaly jakékoliv jeho zapojení do rodinného života v České republice. Pokud krajský soud výpovědím jeho manželék nevěří, mohl si je předvolat k ústnímu jednání, přičemž skutečnost, že sám stěžovatel o nařízení jednání nežádal, mu nemůže být přičtena k tíži.

[8] Zároveň je rozhodnutí žalovaného v rozporu s čl. 8 Úmluvy a stěžovatelovým právem na ochranu rodinného a soukromého života. Krajský soud se nezabýval hodnocením náboženské svobody v zemi stěžovatelova původu. Přitom pro stěžovatele je náboženství zásadním aspektem jeho života a právě kvůli omezování jeho náboženské svobody musel on a jeho rodina opustit zemi původu. Krajský soud nezohlednil ani změny v zemi původu a skutečnost, že by na něj v případě návratu byl vyvíjen psychický i fyzický nátlak. Návratem do vlasti by došlo k roztržení emočního pouta mezi ním a nezletilými dětmi. Navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky opakují to, co již zaznělo v rámci správního řízení, tedy že stěžovatel nadále pečuje o své děti a manželky. Krajský soud však hodnotil nejen jeho časté cesty, ale také existenci zatajeného a dosud neodevzdaného kazašského pasu a finanční závislost stěžovatelových manželék na českém systému státní sociální podpory. Odůvodnění napadeného rozsudku je tedy srozumitelné a logické a žalovaný jej shledává věcně i právně správným.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a jsou splněny i podmínky ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, NSS se zabýval v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Kasační stížnost může být přijatelná mimo jiné tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu je v projednávané věci, kdy otázku neprodloužení doplňkové ochrany udělené za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu NSS dosud plně neřešil.

[13] S ohledem na výše uvedené přijal NSS kasační stížnost k věcnému projednání a dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[14] Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*

[15] Dle § 17a odst. 3 zákona o azylu *se doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byla udělena, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání.*

[16] Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu platí, že *[o]soba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. (...) Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[18] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že krajský soud se dostatečně nezabýval důvody hodnými zvláštního zřetele a posouzením, zda tu není zájem na sloučení rodiny. Podstatou neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoli, včetně situací dříve nepředvídatelných. Jeho výklad je proto determinován konkrétní věcí a postačí, pokud správní orgán rámcově vymezí obsah neurčitého pojmu na jejím skutkovém půdorysu (srovnej rozsudky NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, č. 701/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, č. 2189/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016 - 16). Tomu žalovaný i krajský soud dostáli, když zcela srozumitelně a logicky vysvětlili, z jakého důvodu již není účel doplňkové ochrany dostatečně naplňován a proč zde již nespátřují důvod k jejímu prodloužení. Vysvětlili, že častým cestováním stěžovatele dochází k omezování společného rodinného života a ve spojení s pořízením nového kazašského pasu a okolností, že stěžovatel ani z větší části neživí svou početnou rodinu, vznikly

pokračování

pochybnosti o naplnění účelu doplňkové ochrany v podobě sloučení rodiny. Stěžovatelova námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak není důvodná.

[19] NSS proto přistoupil k posouzení dalších stěžovatelových námitek. Jak vyplývá z citované právní úpravy, v rámci řízení o žádosti žadatele o prodloužení doplňkové ochrany udělené za účelem sloučení rodiny se přezkoumává, zda se stále jedná o případ hodný zvláštního zřetele pro její prodloužení.

[20] Pro prodloužení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny je třeba ve světle § 17a odst. 3 zákona o azylu posoudit, zda je tento účel doplňkové ochrany nadále naplňován. NSS se v usnesení ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Azs 23/2013 - 39, vyjádřil v případě zjevně omezeného kontaktu stěžovatelky s její dcerou tak, že *„[p]odmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nejsou splněny v případě žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, která má se svojí nezletilou dcerou, které byla doplňková ochrana udělena, jen velmi omezený kontakt, nežije s ní ve společné domácnosti, nepečuje o ni a na tuto péči ani významněji nepřispívá, a to zvláště pokud byla nezletilá dcera žadatelky pravomocným soudním rozhodnutím svěřena do opatrovnictví své babičky (matky žadatelky) a stěžovatelce bylo krátce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany uloženo správní vyhoštění.“*

[21] Žalovaný i v projednávané věci přistoupil k posouzení všech kritérií a na základě provedených výsledků stěžovatele i jeho manželky dospěl k závěru, že zde již není důvod k prodloužení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Vzal v úvahu, jestli a jakým způsobem stěžovatel tráví čas se svou rodinou, jak o ni pečuje a podílí se na výchově a výživě svých dvanácti dětí a zda naplňuje další podmínky doplňkové ochrany. Ačkoliv je zřejmé, že se stěžovatel alespoň v omezené míře se svými dětmi a manželkami stýká, tedy nenastává zde tak vyhraněná situace jako ve shora citovaném případě, i zde žalovaný logicky a přesvědčivě odůvodnil, proč neshledal naplnění zákonných požadavků pro prodloužení doplňkové ochrany.

[22] V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 13. 3. 2017 stěžovatel uvedl, že mu byla doplňková ochrana udělena v roce 2012, protože se mu v České republice narodil syn bez státní příslušnosti. Dále tvrdil, že je se svými dětmi od rána do večera, že vidí všechny své ženy a děti každý den, neboť žijí velmi blízko sebe a děti chodí do stejné školy. S dětmi chodí na tréninky a na plavání. Na otázku, jak se finančně podílí na zajištění potřeb svých dětí, uvedl, že co vydělá, to rozdělí na tři díly a každé ženě dá něco. Uvedl, že v roce 2016 navštívil Dánsko, také jezdí do Rakouska, Německa, Polska a Maďarska na nákupy, byl v Saúdské Arábii na pouti a rovněž na Slovensku. Mimo státy Evropské unie navštívil ještě Moskvu, chce se tam zeptat na vyšetření srdce, a Turecko, kde mu ukradli cestovní pas Kazachstánu. Druhý cestovní pas Kazachstánu mu poslal synovec před rokem. Nechal si ho udělat, protože na velvyslanectví Saúdské Arábie, Číny a Turecka mu řekli, že na cizinecký pas České republiky nemůže vycestovat. Dále potvrdil, že cestuje každý měsíc, přičemž cesty jsou dlouhé měsíc, 20 dní či týden. V roce 2016 navštívil pětkrát až šestkrát Rusko, kde zůstával asi měsíc. V roce 2017 navštívil Rusko již dvakrát, a to vždy na 20 dní, přičemž důvodem jeho cest do Ruska je obchod a hledání práce. Společnost Murager, která ho do Ruska poslala, mu hradí ubytování i letenky. Tato ruská společnost jej podporuje již dva roky, snaží se rozjet

prodejnu minivýroben uzenin. I přes dlouhé zahraniční cesty se však se ženami a dětmi vidá každý den, neboť si volají po skypu nebo whatsappu. Zdůraznil, že když pracuje, nemůže být se svými dětmi, ale věnuje jim všechnen volný čas. Dále byl poučen o skutečnosti, že jako držitel doplňkové ochrany není oprávněn disponovat cestovním dokladem Kazachstánu, a byl vyzván, aby jej do sedmi dnů žalovanému předložil.

[23] Stěžovatelovy manželky při pohovorech provedených žalovaným svorně vypověděly, že se s nimi stěžovatel stýká každý den a kromě několikadenních cest do Dánska, Spojených arabských emirátů a Německa o žádných dlouhodobějších cestách nemluvily, naopak zdůraznily, že s nimi všemi tráví volný čas, vodí děti do kroužků, povídá si s nimi apod. K tomu je třeba připomenout, že stěžovatel byl, jak popsal už i krajský soud, skoro každý měsíc alespoň částečně na cestách, takže nelze uvěřit tomu, že by jeho manželky na jeho cesty pozapomněly, a jejich výpovědi proto žalovaný i krajský soud z tohoto důvodu označili za nevěrohodné.

[24] S tímto názorem žalovaného se ztotožňuje i NSS. Těžko lze uvěřit tomu, že by stěžovatelovy manželky na jeho dlouhé cesty zapomněly, navíc všechny několikrát zdůraznily, že je s nimi jejich manžel každý den. Na dotaz, zda zaznamenala v poslední době období, kdy by její manžel na delší dobu odjel a nenavštěvoval ji, jedna z jeho manželek výslovně uvedla, že ne, že se to nestalo, že odjel na tři dny, ale pak se vrátil k ní. Přitom v roce 2016 strávil stěžovatel na cestách 284 dní, tedy více než tři čtvrtiny roku, a to povětšinou v Rusku. Ke dni 13. 3. 2017, kdy byl se stěžovatelem proveden pohovor, strávil cestováním v roce 2017 již 46 dní. Názor žalovaného i krajského soudu, že stěžovatel netráví čas se svou rodinou, a prodloužení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak není namístě, je tedy správný.

[25] NSS se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že manželky a děti stěžovatele jsou prakticky závislé na státních dávkách sociální podpory či pomoci v hmotné nouzi, což vyplynulo jak z výpovědí manželek, tak z výpovědí samotného stěžovatele, který poukazuje pouze na to, že na děti přispíval v minulosti, když byl zaměstnaný. Okolnost, že svým manželkám vyplatí občas částku ve výši 1 000 - 2 000 Kč, nic nemění na závěru, že rodinné výdaje jsou převážně hrazeny z prostředků státu, a stěžovatel tedy nezajišťoval výživu svých dětí.

[26] Bez významu není ani skutečnost, že stěžovatel žalovanému ani na výzvu nepředložil svůj nový kazašský pas, který si obstaral i přes udělenou doplňkovou ochranu a vydaný český cizinecký pas.

[27] Ani NSS proto neshledal, že by se mělo jednat o případ hodný zvláštního zřetele, kvůli kterému by měla být stěžovateli doplňková ochrana prodloužena. Ač má stěžovatel dvanáct dětí, a pokud zrovna není v zahraničí, čas s nimi tráví (což nerozporuje ani žalovaný a krajský soud), nelze dospět k závěru, že by se mělo jednat o výjimečnou situaci, když on sám sloučení rodiny svým častým cestováním brání. Výpovědi jeho manželek jsou rozporuplné, neboť nijak nezohledňují stěžovatelovo časté cestování, zároveň všechny uvádějí, že s nimi stěžovatel tráví každý den aspoň část dne, a přitom uznávají, že co se týče starostí o školní docházku dětí, o to se starají ony, děti vodí k lékařům apod. Ani v kasační

pokračování

stížnosti stěžovatel neuvedl nic, co by zpochybnilo závěr žalovaného o tom, že se o případ hodný zvláštního zřetele nejedná.

[28] Důvodná není ani námitka týkající se stěžovatelova práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy. NSS si plně uvědomuje obsah čl. 8 Úmluvy garantujícího právo na rodinný a soukromý život. Uvedený článek však nelze vykládat tak, že by do tohoto práva nemohlo být zasazeno. Jak vyplývá z konstantní judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43). Obdobně nahlíží na uvedené právo i ESLP (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10). V nyní posuzovaném případě je rozhodující, že sám stěžovatel budování a rozvíjení rodinného života brání svými velmi častými cestami a za této situace nelze po žalovaném chtít, aby poskytoval ochranu sloučení rodiny v případě, kdy o ni stěžovatel nejví dostatečný zájem.

[29] Co se týká stěžovatelových obecných námitek k situaci v zemi původu a možnému náboženském útlaču, NSS v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, č. 721/2005 Sb. NSS, konstatoval, že k přednostní aplikaci požadavků mezinárodních lidskoprávních úmluv před českými zákony je důvod pouze tehdy, pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí zásah do práv zaručených těmito úmluvami. Závěry citovaného rozsudku lze vztáhnout i na projednávanou věc. Stěžovatel v žalobě uvedl pouze odkaz na čl. 8 Úmluvy bez jakéhokoliv rozvedení a konkretizace svých obav. V kasační stížnosti uvádí, že ho v případě návratu do vlasti čeká pronásledování z náboženských důvodů, ani to však blíže nespecifikoval. Tato námitka je značně obecná a nelze z ní usuzovat na konkrétní nebezpečí pronásledování v případě návratu do vlasti. Ostatně z důvodu absence pronásledování v zemi původu mu po příjezdu do České republiky nebyla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, ale pouze doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Pokud by měl stěžovatel od té doby nové důvody vedoucí k obavám, měl je v žalobě konkrétně uvést. Jelikož tak neučinil, nelze než uzavřít, že jeho obecné námitky nemohou nyní zpochybnit logicky odůvodněné a srozumitelné rozhodnutí žalovaného, které se opírá o dostatek důvodů a je zejména založeno na častém cestování stěžovatele a z toho plynoucích následků pro jeho rodinný život.

[30] NSS nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť kasační stížnost má podle § 32 odst. 2 ve spojení s § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek ze zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci

úspěch měl, podle spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, ani žádné v průběhu řízení neuplatnil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu